

РЕШЕНИЕ

№ 601

гр. Плевен , 22.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и осми май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Вера Св. Найденова

при участието на секретаря ЦЕЦКА С. ШУТЕВА
като разгледа докладваното от Вера Св. Найденова Гражданско дело № 20204430104582 по описа за 2020 година

Производството е по иск с правно основание чл.422 от ГПК
вр.чл.415, ал.1, т.1 от ГПК

Пред ПлРС е депозирана искова молба от „***“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, чрез адв.Н.Ш. от САК, против ОФ. П. П., ЕГН *****, от ***, за признаване за установено спрямо ответника на основание чл.422, ал.1 вр.чл.415, ал.1 от ГПК, че същия дължи на ищеца сумата от 341,71 лева за потребени и незаплатени далекосъобщителни услуги и неустойка, ведно със законната лихва върху главницата от датата на заявлението по чл.410 от ГПК до окончателното изплащане на сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№1597/2020 г. на ПлРС. Сочи се, че вземането произтича от следните обстоятелства: незаплатена далекосъобщителна услуга в това число разговори, данни, съобщения, абонаментни такси, по Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +***, и неплатена неустойка по Допълнително споразумение към Договор за мобилни слуги с предпочетен номер +***. Сочи се, че ответникът се е съгласил и е приел ОУ на оператора за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги, съгласно които при неплащане на дължимите суми за ползвани услуги обуславят право на оператора да прекрати едностранно договора, както и достъпът на абоната до мрежата, и да начисли неустойка в размер на месечните абонаментни такси до изтичане на срока на договора, но не повече от три месечни такси. Твърди се още, че съгласно ОУ неполучаването на фактура не освобождава абоната

от заплащане на дължимите суми. Претендират се разноски. В с.з. ищецът не изпраща представител. В писмено становище, депозирано преди последното с.з., проц.представител на ищеца развива подробни съображения за уважаване на иска.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът депозира писмен отговор, в който сочи, че Договорът за мобилни услуги с предпочетен номер +*** от 08,03,2015 г. и Допълнително споразумение към него от 05,12,2015 г. е приключил с изтичане на срока му от 24 месеца – тоест на 05,12,2017 г., като ответницата не е давала писменото си съгласие същият да стане безсрочен. Сочи се, че по Договор за мобилни слуги с предпочетен номер +*** и допълнителното споразумение към него, е заплащала всички фактури в срок, но въпреки това услугата ѝ е прекратена, без тя да бъде уведомена за прекратяването на договора. Счита иска за неоснователен. В с.з. процесуалният представител на ответницата – нейният съпруг С.П., моли съда да отхвърли иска, тъй като не е искано писмено съгласие от абоната за превръщане на срочния договор в безсрочен, а също така след превръщането на договора в безсрочен е променен пакета, при който е сключен договора.

С влязло в сила протоколно определение от 29,03,2021 г. е прекратено частично производството по делото по отношение предявения иск за установяване дължимостта на сумата от 92,11 лева, представляваща неустойка по договор за мобилни услуги за предпочетен номер ***, поради недопустимост на предявения иск.

От събраните по делото доказателства, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, настоящият състав приема следното:

От представения като писмено доказателство / в ч.гр.д.№1597/2020 г. на ПлРС/ договор за мобилни услуги от 13,01,2014 г., се установява, че между ищцовото дружество, от една страна, и ответницата от друга, като потребител, е сключен двугодишен договор с условия за избран абонаментен план както следва: *** 13,99 лева, предпочетен номер +***, дата на издаване на фактура – осемнадесето число на месеца.

От приетото по делото Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги от 05,12,2015 г.става ясно,че между *** ЕАД и О.П. се сключва ново двугодишно споразумение за предпочетен номер +*** с абонаментен план *** 19,99 Коледа 2015, което включва 300 минути и 2400 МВ мобилен интернет, както и това, че потребителят получава мобилно устройство ***. В т.6 от споразумението е упоменато, че след изтичане на

двугодишния срок, считано от 05,12,2017 г., то се превръща в безсрочно при стандартните условия на избрания абонаментен план и може да бъде прекратено по всяко време от действието му.

За задълженията по това споразумение са издадени фактури, които са били предмет на проверка от назначената по делото съдебно-техническа експертиза. Според заключението на същата, дължимите суми за потребени мобилни услуги по представените фактури от 18,01,2018 г. до 17,03,2018 г. са в размер на 249,60 лева, като тези суми са начислени вследствие превишаване на изговорените минути и изразходените мегабайти мобилен интернет. Подробно са представени надвишените минути и мегабайти, а те са както следва: за месец януари 2018 г. - 158,86 мегабайта мобилен интернет, 211 минути към други национални мобилни мрежи, 440 минути към Теленор; за месец февруари 2018 г. - 5 минути разговори към "Грижа за клиента"; за месец март няма надвишени минути или мегабайти.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на производството по чл. 422 ГПК.

Искът, предявен по реда на чл.422 от ГПК, с правно основание чл.415, ал.1 от ГПК и цена 249,60 лева, е положителен установителен иск за установяване на вземане на кредитора срещу длъжника, за което е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 ГПК. Искът по чл.422 от ГПК е специален и той има ограничен предмет - само до установяване съществуването на изискуемо вземане по издадена Заповед за изпълнение към момента на приключване на съдебното дирене. По допустимостта на това производство в тежест на ищеца е да докаже наличието на правен интерес от предявяване на иска. По принцип, за да съществува интерес от установителен иск, е достатъчно да се оспорва претендирано от ищеца право или да се претендира отричано от него право. Правният интерес, в хипотезата на иск по чл.422 от ГПК е абсолютна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно и ако същата не е налице, предявеният иск е недопустим. В този смисъл специални положителни обстоятелства обосноваващи правния интерес от предявяване на установителен иск по чл.422 от ГПК са: 1/издадена заповед за изпълнение; 2/подадено в двуседмичен срок от връчването на заповедта за изпълнение възразение по чл.414, ал.2 от ГПК от длъжника или връчване за заповедта за изпълнение на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК /чрез залепване на уведомление/; 3/спазване на срока за предявяване на установителния иск за съществуване на вземането по чл. 415, ал. 1 ГПК. В случая правния интерес от предявяване на иска ищецът обосновава с приложени по заповедното производство /ЧГД № 1597/2020 г., по описа на РС Плевен/, документи. Съдът извърши служебна проверка като констатира, че по издадената Заповед №946/14,05,2020 г., по описа на ПлРС, за изпълнение

на парично задължение, длъжникът е подал, по реда на чл.414, ал.1 от ГПК, възражение рег. № 16957/03,08,2020 г. и заповедният съд е дал възможност на заявителя да подаде иск по чл.422, ал.1 вр.чл.415 от ГПК, който е предявен в едномесечния срок по чл.415, ал.1 от ГПК. С предявеният иск се цели установяване съществуване в полза на ищеца на паричното вземане, като предметът на настоящото исково производство е обусловен от издадената Заповед №946/14,05,2020 г., по описа на ПлРС, за изпълнение на парично задължение. Като особен иск, протичащ след като се е развило друго, „проверовъчно” производство, искът по чл.422, ал.1 вр.чл.415 от ГПК се характеризира, освен със специфичните изисквания за допустимост, така и с особености, които са обусловени именно от протеклото заповедно производство и като специален установителен иск е необходимо наличието на допълнителни, специални, абсолютни, положителни предпоставки за допустимост. Една от тези предпоставки е да има идентичност между заповедното и исковото производство, като съвпадение е нужно, както от субективна, така и от обективна страна, при което цената на иска, следва да съответства на размера на „вземането“ по смисъла на чл.410 от ГПК, за което заявителят – ищец е получил Заповед за изпълнение. В процесният случай съдът установява, че е налице пълен идентитет, както субективен, така и от обективна страна между цената на предявеният иск, която е за сумата от 249,60 лева и размерът на вземането, за което в заповедното производство заявителят - ищец е получил Заповед № 946/14,05,2020 г., по описа на ПлРС, за изпълнение на парично задължение, в частта относно сумата 249,60 лева, по Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +***, през периода 18,01,2018 г. до 17,04,2018 г. Ето защо установителният иск по реда на чл.422, ал.1 вр.чл.415 от ГПК, е допустим.

Твърдението на ответната страна, че допълнителното споразумение е било прекратено с изтичане на неговия срок на 05,12,2017 г. е неоснователно, тъй като в условията на споразумението изрично е упоменато, че след изтичане на срока то се превръща в безсрочно при стандартните условия на избрания абонаментен план, както е и в настоящия случай. В представените фактури и подробни отчети се вижда, че след изтичане срока на споразумението продължават да действат същите условия, абонаментните такси са начислявани съгласно уговорения абонаментен план "*** 19,99". Ответната страна няма право на възражение относно продължаването на споразумението след изтеклия срок, тъй като тя е продължила да се ползва от мобилните услуги на оператора, както е видно от представените справки за извършени плащания /по двете фактури, издадени на 18,12,2017 г. и на 18,01,2018 г./, което недвусмислено показва желанието на потребителя да продължи да ползва услугите по споразумението.

Ответницата прави още възражение за нищожност на клаузата от споразумението, съгласно която след изтичането на срока на споразумението, то се превръща в безсрочно при стандартните условия на абонаментния план.

Възражението за нищожност е неоснователно, защото цитираната разпоредба е в унисон с разпоредбата на чл.229а от ЗЕС, съгласно която при изтичането на срока на договор за мобилни услуги, той се преобразува автоматично в безсрочен при същите условия. Също така потребителят може да прекрати договора по всяко време с едномесечно предизвестие, като заплати дължимите суми за използваните услуги. Такова предизвестие за прекратяване на споразумението с предпочетен номер +*** ответната страна не представя в настоящото производство.

На основание гореизложеното, съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл.422, вр.чл.415, ал.1, т.1 от ГПК е основателен и следва да бъде уважен за сумата от 249,60 лева за периода 18,01,2018 г. – 17,04,2018г .

С оглед изхода на делото, ответникът следва да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 100,00 лева за внесена държавна такса, 300,00 лева адвокатско възнаграждение и 186,00 лева за депозит за ВЛ.

С оглед разпоредбите на т.12 от ТР №4/2013 г. на ОСГТК, съдът следва да се произнесе и за дължимостта на разноските, направени в заповедното производство. Ищецът е направил разноски в размер на 25,00 лева за държавна такса и за адвокатско възнаграждение в размер на 360,00 лева, които, с оглед изхода на спора, ответникът следва да му заплати

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО НА ОСНОВАНИЕ чл.422, ал.1 вр.чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, че ОФ. П. П., ЕГН ***, от ***, ДЪЛЖИ НА „***“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, чрез адв.Н.Ш. от САК сумата от 249,60 лева, представляващи абонаментна такса и използвани услуги, начислени във фактура № ***/18,02,2018 г. за периода 18,01,2018 г. до 17,02,2018 г., абонаментна такса и използвани услуги, начислени във фактура №***/18,03,2018 г. за периода 18,02,2018 г. до 17,03,2018 г. и абонаментна такса, начислена във фактура №***/18,04,2018 г. за периода 18,03,2018 г. до 17,04,2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на заявлението по чл.410 от ГПК – 08,04,2020 г., до окончателното изплащане на сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№1597/2020 г. на ПлРС.**

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК ОФ. П. П., ЕГН *****, от ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на „***“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, сторените по делото разноски за държавна такса, депозит за вещо лице и адвокатско възнаграждение, в общ размер на 586,00 лева.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК ОФ. П. П., ЕГН *****, от *** **ДА ЗАПЛАТИ** на „***“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, чрез адв.Н.Ш. от САК направените разноски в заповедното производство в размер на 25,00 лева за държавна такса и за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50,00 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Плевенски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____